

شیوه‌نامه‌ی آموزش ساز گیتار
برای کودکان ایرانی

پیش‌دبستانی
جلد اول

مهرده پاکباز

مؤسسه‌ی فرهنگی - هنری ماهور
تهران ۱۳۹۶

فهرست نویسی کتاب از انتشار

- سرشناسه : پاکباز، مهرداد، ۱۳۵۲ -
- عنوان و نام پدیدآور : شیوه‌نامه‌ی آموزش ساز گیتار برای سنین ۱۰ تا ۱۲ ساله / مهرداد پاکباز.
- مشخصات نشر : تهران: ماهور، ۱۳۹۶ -
- مشخصات ظاهری : ج: ۱. مصور.
- شابم : ۹۷۹۰۸۰۲۶۲۸۱۲۰ ؛ ۹۷۹۰۸۰۲۶۲۸۰۹۰
- وضعیت فهرست‌نویسی : فیا
- مندرجات : ج. ۱. پیش‌دبستانی
- موضوع : گیتار -- آموزش به کودکان و نوجوانان
- موضوع : Guitar -- Instruction and study -- Juvenile
- رده‌بندی کنگره : MT ۸۰۱ / گ۹ پ۲ ۱۳۹۶
- رده‌بندی دیویی : [ج] ۷۸۷/۸۷۱۹۳
- شماره‌ی کتاب‌شناسی ملی : ۴۵۷۳۳۳۹

مؤسسه‌ی فرهنگی - هنری ماهور

تهران، پل چوبی، خیابان حقوقی، شماره‌ی ۴۲، طبقه‌ی همکف

کد پستی: ۱۶۱۱۹، صندوق پستی ۴۷۷-۱۹۵۷۵

تلفن: ۷۷۶۰۱۰۲۰ فکس: ۷۷۵۰۶۵۵۳

www.mahoor.com

info@mahoor.com

شیوه‌نامه آموزش ساز گیتار

برای کودکان ایرانی

پیش‌دبستانی

جلد اول

مهرداد پاکباز

گرافیک سینا پرومندی

عکس روی جلد سمانه مهدویان

چاپ اول ۱۳۹۶

تعداد ۲۰۰۰ جلد

لیتوگرافی، چاپ و صحافی چاپ بازرگانی

© حق چاپ محفوظ است.

شابم: ۹۷۹-۰۰-۸۰۲۶۲۸-۰۹-۰۰ ISMN: 979-0-802628-09-0

فهرست مطالب

۶		سخنی با آموزش دهندگان
۷		۱. دستاوردهای روان شناختی برای آموزش موسیقی به کودکان پیش دبستانی (۶ تا ۷ سال) و دبستانی (۸ تا ۱۰ سال)
۱۰		۱-۱ بازی
۱۰		۲-۱ از تقلید تا تصویر
۱۱		۱-۳-۱ شاخص های مهم در آموزش ساز به کودکان پیش دبستانی (۶ تا ۷ سال)
۱۱		۲-۳-۱ شاخص های مهم در آموزش ساز به کودکان دبستانی (۷ تا ۱۰ ساله)
۱۲		۲. زیرساخت های این شیوه نامه
		۳. شیوه نامه ی گیتار
۱۸		بسته ی ۱ «زاغی کجایی»
۲۰		بسته ی ۲
۲۳		بسته ی ۳ «بالا و پایین»
۲۶		بسته ی ۴ «تاب تاب عباسی»
۲۹		بسته ی ۵ «شاد و غمگین»
۳۲		بسته ی ۶ «کوکو»
۳۵		بسته ی ۷ «آن مان نوارا»، «مدرسه ۱»
۴۰		بسته ی ۸ «ورجه وورجه»، «مدرسه ۲»
۴۳		بسته ی ۹ «پیر پیر»، «شاپرک»
۴۶		بسته ی ۱۰ «ساعت»
۵۰		بسته ی ۱۱ «JINGLE BELLS»
۵۲		بسته ی ۱۲ «شاپرک در نردبان ۸ پله ای»، «همراهی»
۵۶		بسته ی ۱۳ «ترانه ی شادی»، «همراهی»
۵۹		بسته ی ۱۴ «BIG BEN»
۶۱		بسته ی ۱۵ «بدو بدو»، «ماربازی»
۶۴		بسته ی ۱۶ «چک چک باران»، «راه چینی»
۶۸		بسته ی ۱۷ «خواب ماهی»
۷۱		بسته ی ۱۸ «مهتاب»، «جیک و جیک»
۷۵		بسته ی ۱۹ «شاد و غمگین ۲»، «همراهی»، «کوکو ۲»
۷۹		بسته ی ۲۰ «رقص فیل و جوجه ۱»

سخنی با آموزش‌دهندگان

فرض بر این است که هر فرد بزرگسال خواه فرزندی داشته یا نداشته باشد، در تجسم خود در قالب یک آموزگار کودک ضمن کسب اطلاع از مدل‌های آماده، از دوران کودکی‌اش نیز یاد می‌کند. حال، در آموزش به کودک یا درصدد تعمیم تجربه‌ی کودکی خویش برمی‌آید و یا به «درست بودن»، «به‌روز بودن» و اصولاً علمی بودن آموزش معتقد می‌شود و راه‌حل‌هایی «شاگردمدارانه» را می‌جوید.

امروزه تناقض این دو رویکرد در مورد مدرسان موسیقی در ایران به این شکل آشکار می‌شود که خودشان به دلیل نوظهوری امر آموزش موسیقی کودک در ایران و یا در واقع «عمومی‌نشدن آن»، موسیقی را در دوران کودکی نیاموخته‌اند. در نتیجه، مراجعه به شیوه‌نامه‌های موجود در بازار را مبنای کار آموزش قرار می‌دهند. عدم اطلاع از موضوعات مورد بحث در روان‌شناسی موسیقی و نیز به دلیل فقدان توضیحات مربوط به مبانی اصولی آموزش در «متدهای سازها برای کودکان» چه بسا یک روش تعلیم ساز همان‌قدر «بی‌شگرد» که برای معلم کسالت‌بار شود. گروهی دیگر از آموزش‌دهندگان ساز به کودکان که خودشان موسیقی را در اوان کودکی فراگرفته‌اند (حال با خاطره‌آلودی یا بد ناگزیر همان «متدها» و روش‌های آموزشی قدیمی را به کار می‌گیرند و صرفاً با وقوف بر نامناسب بودن آنها و یا اعتقاد به بهبود شرایط رشد و ارتقای کیفیت آموزش نسل جوان‌تر، آن مدل‌ها را کنار می‌گذارند و یا در اجرای شیوه‌های قدیمی بازنگری می‌کنند.

حال اگر «تعلیم موسیقی» را امری مطلق نیانگاریم و رادیکالی نظریه و عمل را در «اصلاح روند تدریس»، «بازنگری نتایج»، «تغییر شیوه‌ی آموزش» و به‌ویژه تأکید بر «موضوعیت شاگرد» را بخشی از وظایف خود بدانیم به عادت در مدل آموزش «نزدیک‌تر می‌شویم.

این نوع نگرش محصول مکتب برلین (Berliner Schule) است که داگوگ معروف آلمانی آنسلم ارنست (Anselm Ernst) در مقدمه‌ی کتاب «یاد دادن و یاد گرفتن در کلاس آموزش ساز» (به نقل از کتاب آموزش، تجزیه و تحلیل و تمرین‌های یوزی نوشته‌ی پاول هایمن، گونتر آتو و ولفگانگ شولتز: صفحه ۳) به آن اشاره می‌کند: «معلم به یک نظریه‌ی علمی آموزشی نیاز دارد. برای اثبات و توسعه‌ی آن نظریه باید از طریق خود آموزش دائماً نظریه‌اش را تحت کنترل قرار دهد تا در روند اصلاح عمل و نظر دریابد که آیا نحوه‌ی تدریس‌اش ناشی از حال و حوصله، از عادات و یا از چیزهایی مانند عادت، خواست‌های کنترل نشده و رضایت به موفقیت‌های اندک ناشی می‌شود؟»

(Ernst: Lehren und Lernen im Instrumental unterricht: 21)

